

Chương 4

Mấy cái túi nhựa dẻo đựng thức ăn cho chó trong túi quần soóc của Delaney cứ như ngấm trở đến cuộc đời nàng. Như đồng phân, nó là thế đấy. Kể từ khi nàng bán linh hồn mình đổi lấy tiền bạc, cuộc sống của nàng đã trở nên như thế, và nàng không nhìn ra trong mười một tháng tiếp theo liệu có tốt đẹp hơn chút nào không. Gần như mọi thứ mà nàng sở hữu đều ở trong một gian nhà kho ở ngoại ô thị trấn, và những người bạn thân nhất của nàng là hai con chó Weimaraner đang đi bên cạnh.

Delaney mất không tới năm giờ để đồng ý với điều khoản trong di chúc của Henry. Một khoảng thời gian cực kỳ ngắn, nhưng nàng muốn có số tiền đó. Nàng có một tuần tạm hoãn thi hành để đi tới Phoenix, xin nghỉ việc, và khóa căn hộ. Chia tay với bạn bè của nàng ở Valentina không dễ chút nào. Chia tay với sự tự do còn khó hơn. Mới có một tháng, nhưng nàng cảm giác như đã bị bỏ tù cả năm trời.

Nàng không có nghề ngỗng gì và mặc những thứ y phục chán ngắt mà nàng hoàn toàn không thích bởi vì nàng đang phải sống với mẹ.

Mặt trời nóng bỏng thiêu đốt trên đỉnh đầu khi nàng đi dọc xuống con đường nhỏ Grey Squirrel hướng tới trung tâm thị trấn. Thời nàng sống ở Truly mười năm trước, phần lớn đường sá chưa có tên. Điều đó không cần thiết, nhưng dạo gần đây với tràn ngập đám dân nghỉ dưỡng mùa hè và sự bùng phát của thị trường bất động sản, hội đồng thị trấn đã vội vàng đưa ra thảo luận những cái tên đường thật sự sáng tạo như Chuột Túi, Sóc Chuột và Sẻ Xám. Delaney, có vẻ như vậy, sống ở khu vực kém phát triển của thị trấn, trong khi Lisa sống ở một nơi tốt hơn trên Milkweed; đương nhiên là ngay cạnh Ragweed và Tumbleweed.

Từ khi quay về, nàng cũng đã ghi nhận rất nhiều đổi khác. Khu thị tứ đã mở rộng ra gấp bốn lần, và phần thị trấn cũ đã được cải thiện. Có hai bến tàu công cộng để thích ứng với sự xâm lấn quá nhanh của tàu bè và thuyền nhỏ, và thành phố đã xây thêm ba công viên, nhưng vượt lên trên tất cả những thay đổi đó, có hai điều rất rõ ràng và là dấu hiệu cho thấy thị trấn cuối cùng cũng đã bước vào thập niên chín mươi. Trước tiên, đó là cửa hàng Mountain Java Espresso nằm giữa tòa nhà Sterling và quán ăn bình dân Grits & Grub. Thứ hai, xưởng chế biến gỗ cũ kỹ đã biến thành nhà máy ủ bia vi sinh. Khi Delaney sống ở Truly trước kia, người ta uống Folgers và Coors. Họ tuyên bố món cà phê tự pha với lớp váng sữa hai tầng là thứ ‘cà phê đàn bà’ và xem ra có thể đánh cho lên bờ xuống ruộng những ai dám nói tới “bia mâm xôi”.

Đang có lẽ Độc lập và khắp thị trấn ngập tràn trong lòng yêu nước. Cờ và ruy băng màu đỏ, trắng, và xanh được trang trí khắp thị trấn từ tấm biểu ngữ

“Chào mừng tới Truly” cho tới tấm bảng gỗ Ấn Độ đứng ngoài trạm giao dịch Howdy. Dĩ nhiên, sau đó sẽ có một cuộc điều hành. Ở Truly khu phố trung tâm hay có điều hành trong mỗi dịp nào đó. Có thể nàng sẽ ở lại khu phố trung tâm xem điều hành. Thì nàng có còn việc gì khác để làm nữa đâu.

Tại góc đường Beaver và Main, Delaney dừng lại chờ một chiếc RV kèn càng lê qua. Nàng lấy Milk-bones trong túi thưởng cho Duke và Dolores vì đã đi ngoan ngoãn cạnh nàng. Mất vài tuần bực dọc để giành cái vai trò cầm đầu và dạy cho chúng biết ai là chủ. Nàng có thời gian. Suốt tháng trước, nàng đã dành thời gian tìm gặp vài người bạn học cũ. Nhưng họ đều đã kết hôn có gia đình riêng và nhìn nàng như thể nàng không bình thường vì nàng chưa có gì.

Nàng muốn ở với Lisa nhiều hơn, nhưng không giống Delaney, Lisa có công việc và một vị hôn phu. Nàng muốn ngồi với cô bạn cũ và nói về di chúc của Henry cũng như lý do thực sự khiến nàng quay về Truly. Nhưng nàng không dám. Nếu những điều khoản của bản di chúc được phổ biến rộng rãi, cuộc sống của Delaney sẽ trở thành địa ngục. Nàng sẽ trở thành đối tượng của những sự suy đoán bất tận và làm đề tài cho những cuộc tán gẫu không có hồi kết. Và nếu phần di chúc có liên quan tới Nick bị lộ ra, nàng đến phải tự tử mất.

Và như vậy, nàng có vẻ sắp chết vì buồn chán trước khi tất cả kết thúc. Hằng ngày nàng chỉ biết xem những chương trình talk show trên truyền hình, hoặc đi dạo với Duke và Dolores như một cách để ra khỏi nhà và thoát khỏi cuộc sống mà mẹ đã sắp xếp cho nàng. Bà Gwen đã quyết định Delaney sẽ sống ở Truly một năm, họ sẽ cùng tiến hành các kế hoạch, tham gia cùng một tổ chức xã hội, và cùng tham dự những buổi họp mặt công dân. Hơn thế nữa, bà còn đưa tên Delaney vào danh sách những người đứng đầu một ủy ban giải quyết tệ nạn ma túy ở Truly. Delaney đã lịch sự từ chối lời đề nghị đó. Trước tiên, tệ nạn ma túy ở Truly nghe thật hài hước. Thứ hai, Delaney chẳng thà phải uống nước lã còn hơn là gia nhập hội đoàn.

Nàng và lũ chó đi xuống đường Main, qua một tiệm bán thức ăn ngon và một cửa hàng áo phông. Cả hai đều mới được mở ở khu kinh doanh chính của thị trấn, và dựa vào số khách bộ hành qua lại, thì doanh số tương đương nhau. Nhón bước trên đôi giày Lycra có quai hậu siết quanh gót chân trần, nàng tiến vào một hiệu sách nhỏ với một tấm poster trên cánh cửa quảng cáo một đại nhạc hội R&B sắp diễn ra. Tấm poster khiến Delaney ngạc nhiên, và nàng tự hỏi thị trấn này đã bỏ rơi Conway Twitty để chọn James Brown từ bao giờ.

Nàng dừng lại trước tòa nhà hai tầng đẹp lép nằm bên cạnh tiệm kem và phía bên kia là văn phòng xây dựng Allegrezza. Những chữ được sơn trên tấm kính cửa sổ: ‘Gloria’s: Tiệm cắt tóc. Mỗi lần cắt tóc và làm đầu hết mười đô la.’ Delaney không nghĩ tấm biển đó đã phản ánh đúng mức khả năng của Gloria.

Duke và Dolores ngồi dưới chân nàng, và nàng gãi gãi vào giữa hai tai chúng. Nghiêng người ra phía trước, nàng chăm chú nhìn vào trong qua khung

cửa kính rộng để ngắm mấy chiếc ghế hiệu Naugahyde. Mỗi lần lái xe ngang qua thị trấn, nàng đều nhận thấy tiệm này đã đóng cửa.

“Ê này, cậu sao rồi?”

Delaney nhận ra giọng của Lisa và quay lại phía bạn. Nàng không bắt ngờ khi thấy Louie đứng cạnh Lisa. Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào nàng và hơi thiếu tự nhiên. Hoặc có thể nàng thấy anh thiếu tự nhiên bởi vì anh là anh trai của Nick. “Tớ chỉ định xem qua tiệm làm tóc này thôi,” nàng trả lời.

“Anh phải đi thôi, ‘alu gozo,’” Louie nói, sau đó nghiêng đầu hôn vợ chưa cưới. Nụ hôn kéo dài và Delaney cúi xuống nhìn chăm chú vào một điểm giữa hai tai của Duke. Nàng không có bạn trai từ hơn một năm nay, và mối quan hệ sau cùng kéo dài không quá bốn tháng. Nàng không hề nhớ lần cuối có một người đàn ông đã hôn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống và không quan tâm tới việc bị người khác nhòm ngó là khi nào.

“Gặp lại cô sau, Delaney.”

Nàng ngược lên. “Gặp lại sau, Louie.” Nàng nhìn anh bước vào tòa nhà gần tiệm thẩm mỹ. Có thể nàng thấy anh thiếu tự nhiên vì cũng như em trai của anh, anh cực kỳ nam tính. Nick cao hơn, trông sắc sảo hơn, giống như một bức tượng. Louie có vóc dáng giống một con bò mộng. Bạn sẽ không bao giờ thấy một người nhà Allegrezza thất ca vát Versace hoặc mang đồng hồ Speedo. “‘Alu gozo’ nghĩa là sao?” nàng hỏi, hơi khó khăn khi phát âm những từ ngoại quốc.

“Từ đó biểu lộ sự yêu thương, giống như là em yêu vậy. Louie có thể lãng mạn thế đấy.”

Một sự gan tị bất ngờ ập đến với nàng. “Cậu đang làm gì vậy?”

Lisa hơi khom một chân và gãi nhẹ phần dưới cằm của Duke và Dolores. “Tớ đưa Louie đi ăn trưa, và vừa về cùng anh ấy.”

“Giờ cậu sắp đi đâu vậy?”

Lisa mỉm cười khi lữ chó liếm tay nàng. “Nhà tớ.”

Delaney cảm thấy nổi ghen tị nhoi nhoi trong lòng và nhận ra rằng nàng cô đơn hơn mình tưởng. Hôm đó là ngày lễ Độc lập và là tối thứ Sáu. Kỳ nghỉ cuối tuần trải ra trước mắt nàng - trống rỗng. Nàng nhớ bạn bè ở Phoenix. Nàng nhớ cuộc sống bận rộn của mình.

“Tớ rất vui vì được gặp cậu. Tối nay cậu định làm gì không?” Lisa hỏi.

Chẳng có cái quái gì cả, nàng nghĩ. “Tớ cũng chưa biết.”

“Louie và tớ nghĩ rằng bọn tớ nên tụ tập vài người bạn. Tớ cũng muốn cậu ghé qua. Nhà của anh ấy ở vịnh Horseshoe, không xa nơi người ta bắn pháo hoa trên hồ. Màn trình diễn sẽ rất tuyệt khi xem từ bãi cát ở ngay nhà anh ấy.”

Delaney Shaw ở nhà Louie Allegrezza? Anh trai của Nick? Con trai bà Allegrezza? Có lần nàng gặp Benita ở tiệm tạp hóa, và ấn tượng của nàng về bà vẫn rất rõ ràng. Không ai thể hiện thái độ khinh miệt giống như Benita. Không ai có thể cùng lúc biểu lộ cả sự kiêu hãnh và khinh bỉ trong một ánh nhìn như từ đôi mắt đen của bà. “Ồ, tớ không nghĩ vậy, nhưng cảm ơn.”

“Đồ gà mờ.” Lisa đứng dậy và chùi tay vào quần jean.

“Tớ không gà.” Delaney dồn trọng lượng lên một chân và nghiêng đầu sang một bên. “Tớ chỉ không muốn đi đến một nơi mà biết chắc rằng sẽ không được chào đón.”

“Cậu sẽ được chào đón. Tớ đã nói với Louie, và anh ấy sẽ không phiền hà gì khi cậu đến chơi.” Lisa hít một hơi thật sâu, và nói, “Anh ấy nói là anh ấy quý cậu.”

Delaney cười phá lên. “Xạo.”

“Được rồi, anh ấy nói rằng anh ấy không ‘hiểu’ cậu. Nhưng nếu anh ấy bắt đầu ‘tìm hiểu’ về cậu, anh ấy sẽ thích cậu.”

“Nick sẽ đến đó chứ?” Một trong những cách để sống yên ổn qua suốt cả một năm trời là tránh xa anh ta càng nhiều càng tốt. Anh ta bất lịch sự, độc ác và cố tình nhắc nàng nhớ lại những điều mà tốt nhất hãy quên nó đi. Nàng bị mắc kẹt trong thành phố này, nhưng điều đó không có nghĩa nàng phải dàn hòa với anh ta.

“Nick sẽ ra ngoài hò với một vài người bạn, vì thế, sẽ không ở đó.”

“Thế còn bà Allegrezza?”

Lisa nhìn nàng như thể nàng là một con ngớ ngẩn. “Đương nhiên là không. Louie định mời một vài anh chàng làm việc cho anh ấy, và Sophie cũng sẽ có mặt với một vài người bạn của con bé. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn xúc xích và bánh mì vào khoảng sáu giờ tối. Cậu nên đến. Mà có định làm gì khác không?”

“À, tớ định đi xem diễu hành.”

“Nó sẽ kết thúc trước sáu giờ, Delaney. Cậu không định ở nhà một mình đây chứ?”

Delaney bối rối vì rõ ràng nàng đang thiếu thốn một cuộc sống đúng nghĩa, và nàng nhìn qua phía con đường dẫn đến tòa nhà Sterling. Nàng nghĩ tới buổi tối sắp tới của mình. Sau ‘Vòng quay May mắn’ này, nàng sẽ làm gì kế tiếp? “Ừ, tớ có thể sẽ đến, tớ nghĩ lại rồi. Nếu cậu chắc rằng Louie không khó chịu vì tớ đến.”

Lisa gạt hết những lo ngại của Delaney qua một bên và lùi lại vài bước rồi bỏ đi. “Tớ nói rồi, chúng tớ đã nói về chuyện đó, và anh ấy không để tâm. Khi anh ấy biết rõ về cậu, anh ấy sẽ thích cậu ngay thôi.”

Delaney nhìn cô bạn bước đi. Nàng không lạc quan như Lisa. Louie là anh trai của Nick, và sự căng thẳng cũng như thù địch giữa nàng và Nick là một điều rất dễ nhận biết.

Nàng không nói chuyện với Nick từ sau hôm đọc di chúc của Henry, nhưng nàng đã nhìn thấy anh nhiều lần. Nàng thấy anh phóng âm âm trên đường Wagon Wheel trên chiếc Harley, sau đó vài ngày tiến vào quán Mort với bộ tóc hoe đỏ hất ngược sang bên. Lần cuối nàng nhìn thấy anh là tại ngã tư Main và First. Nàng dừng nơi chót đèn, và anh băng ngang qua đường ngay trước mặt nàng. ‘Tôi không biết nữa Frank ạ. Cô ấy khá bốc lửa. Chuyện gì xảy ra nếu như tôi không thể tự kiểm chế được?’

Nàng dồn hết tâm trí lên tay lái, và có cảm giác hai gò má đang nóng bừng. Anh đang chú tâm vào tập giấy trên tay phải của anh, và nàng tự hỏi anh sẽ làm gì nếu nàng vô tình va phải anh? Nếu chân nàng ‘vô tình’ trượt khỏi phanh và đụng phải bình xăng. Nếu nàng ‘vô tình’ xô anh ngã, rồi sau đó lùi lại chỉ để chắc ăn hơn?

Nàng sẽ tăng tốc chiếc Miata như thể nàng là Cha-Cha Muldowney đang chờ lá cờ đua hạ xuống, sau đó nàng thả lỏng vừa đủ để chiếc xe dừng ở vạch sang đường. Đầu Nick giật bắn, và anh nhảy ra khỏi làn đường. Anh cau mày và đôi mắt xám đẹp để chiếu thẳng vào nàng. Chỉ nửa giây nữa thôi thanh chắn xe sẽ va mạnh vào chân phải của anh.

Nàng mỉm cười với anh. Nhờ khoảnh khắc đó, cuộc sống bỗng trở nên tươi đẹp hơn.

Delaney do dự hàng giờ để xem có nên xuất hiện tại buổi tiệc của Lisa hay không. Nàng chưa quyết định dứt khoát cho đến khi nàng chợt thấy mình đang nghĩ đến việc đi uốn lại tóc lúc đang đọc một chồng báo và ôm chai rượu. Nàng đã hai mươi chín tuổi, và nếu không nhanh chóng làm một việc gì đó, nàng sợ rằng mình sẽ trở thành một trong những người đàn bà đăng trí thay vì chải tóc thì lại đội mũ, và bán đi mấy đôi ghệt đỏ để mua giày chạy bộ nhãn Easy Spirit. Trước khi có thể thay đổi ý định, nàng trông chiếc áo cổ lọ màu đen và mặc bên ngoài một chiếc áo vest da chần lông màu vàng chanh. Quần jean của nàng cũng màu đen, nhưng đôi giày ống cao đến mắt cá chân nàng tiếp màu với áo khoác. Nàng xịt keo lên những lọn tóc xoắn mềm mại và đeo mấy chiếc khuyên vàng bé xíu vào tai, mỗi bên đã xo bốn lỗ.

Khi Delaney đến bữa tiệc, đã hơn tám giờ một chút. Ba cô bé chừng mười ba tuổi cười rúc rích ra mở cửa và dẫn nàng ra sau ngôi nhà rộng rãi được xây bằng đá dưới sông và gỗ tuyết tùng.

“Mọi người đều đã ở đây cả rồi,” cô bé với đôi mắt đen thông báo cho nàng. “Cô muốn để túi ở phòng của cha không?”

Nàng nhét vội cái ví và thỏi son môi màu vang đỏ vào một cái túi da tinh xảo trông giống như hộp đựng mũ. Nàng có thể sống thiếu cái ví, nhưng nàng không thể kiếm được thứ gì thay thỏi son Estee Lauder trong một năm. “Không, cảm ơn. Cháu là Sophie à?”

Cô bé lơ đãng liếc nhìn Delaney khi họ băng qua nhà bếp. “Vâng. Cô là ai vậy?”

Sophie đeo niềng răng, mặt nổi mụn và sở hữu mái tóc dày tuyệt vời nhưng khô xác và chẻ ngọn. Đuôi tóc chẻ làm dậy lên niềm đam mê của Delaney. Cứ như một bức tranh nhả nhún làm người ta điên tiết đến tận khi đã vượt phẳng nó. “Cô là bạn của Lisa, tên là Delaney.”

Sophie đột ngột quay đầu lại và đôi mắt cô bé mở to. “Chúa ơi! Cháu có nghe bà nội kể về cô.”

Nhìn gương mặt Sophie, chắc hẳn bà Benita đã không nói những gì tốt đẹp về nàng. “Tuyệt,” Delaney nói thầm khi bước vòng qua ba cô bé. Nàng đi qua một dãy cửa kính hai lớp hướng đến sân gỗ ngoài nhà. Bãi cát trắng ở dưới được phủ bóng của hai cây thông Ponderosas, sừng sững, và nhiều chiếc thuyền neo lại ở bến tàu đang dập dềnh theo làn sóng nhẹ của hồ Mary.

“Ê chào cậu,” Lisa cất tiếng chào và thoát khỏi đám người tạo thành nửa vòng tròn vây quanh cô. “Tớ cứ lo là cậu không đến. Cậu đã ghé chỗ nào thú vị trước rồi phải không?”

Delaney nhìn xuống y phục của mình, sau đó ngược nhìn lên những người khách khác mặc áo thun và quần soóc. “Không. Tớ vẫn bị cảm,” nàng trả lời. “Cậu chắc là tớ ở đây sẽ không vấn đề gì chứ?”

“Chắc mà. Cuộc điểu hành ra sao?”

“Cũng giống hệt như lần trước từng xem, ngoại trừ nhóm cựu binh hồi chiến tranh thế giới giờ chỉ còn có hai ông già ngồi sau một chiếc xe bus đưa đón học sinh.” Nàng mỉm cười, cảm thấy thoải mái hơn một tháng trước đây. “Và màn hấp dẫn nhất vẫn là tiết mục dự đoán xem tay chơi kèn tuba bất cẩn nào sẽ giẫm phải phân ngựa.”

“Còn đoàn trường trung học cơ sở thì sao? Sophie nói năm nay bọn chúng rất tuyệt.”

Delaney miễn cưỡng khen ngợi. “À, đồng phục bây giờ đẹp hơn của chúng ta trước đây.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.” Lisa cười lớn. “Cậu đói không?”

“Tớ vừa ăn xong.”

“Đi nào, tớ sẽ giới thiệu cậu với mọi người. Có một vài người ở đây có thể cậu vẫn còn nhớ đây.”

Delaney theo Lisa đến một đám đông đang tụ tập quanh hai cái bếp nướng thịt. Khoảng mười lăm người khách là những người bạn mà Lisa và Louie đã quen biết trong suốt cuộc đời của họ và những người làm việc cho văn phòng xây dựng Allegrezza.

Delaney tán gẫu với Andrea Huff, tay ném bóng rổ giỏi nhất hồi trung học. Andrea đã kết hôn với John French, cậu bé bị Andrea thúc khuỷu tay vào bụng và phun hết mì ống cùng pho mát ra sân chơi. Cả hai trông có vẻ hạnh phúc, và Delaney tự hỏi liệu có phải đó là một sự kết hợp hoàn hảo.

“Mình có hai đứa con trai.” Cô chỉ xuống bãi cát bên dưới, sau đó ngừng lại để nhào người ra ngoài lan can và gọi với xuống đám trẻ đang lội qua hồ, “Eric! Eric French, mẹ đã bảo con không được xuống nước ngay khi vừa mới ăn xong.”

Một cậu bé tóc nâu nhạt quay lại và đưa tay lên che mắt. “Con chỉ lội đến đầu gối thôi.”

“Được, nhưng nếu con bị chìm thì đừng kêu la với mẹ nhé.” Andrea thở dài khi đứng thẳng lên. “Bạn có con chưa?”

“Chưa. Mình còn chưa kết hôn.”

Andrea nhìn nàng như thể nàng là một người ngoại quốc, và Delaney đoán rằng ở Truly, một người đàn bà hai mươi chín tuổi chưa bao giờ lập gia đình là một điều kỳ quặc.

“Nào bây giờ, hãy cho mình biết là bạn đã sống ra sao sau khi học xong phổ thông.”

Delaney kể với cô bạn về nơi nàng đã sống, và sau đó cuộc chuyện trò chuyển sang hồi ức về những tháng ngày cùng lớn lên của mỗi người trong cái thị trấn nhỏ này. Họ huyền thuyên về chuyện cuội xe trượt tuyết ở khu trại trên núi Shaw, và cười vui vẻ khi nhắc đến chuyện Andrea tuột mất áo tắm lúc đang trượt nước trên hồ.

Một cảm giác âm áp bất ngờ ngự trị trong tâm hồn Delaney. Nói chuyện với Andrea giống như gặp lại điều gì đó mà nàng chưa từng hay biết rằng mình đã đánh mất, giống như một đôi dép cũ mòn bị bỏ quên lâu ngày vì một đôi dép mới đẹp hơn.

Sau Andrea, Lisa giới thiệu Delaney với vài người đàn ông độc thân làm việc cho Louie, và Delaney cảm thấy mình chỉ còn nhận được rất ít sự quan tâm hay ngưỡng mộ của đàn ông. Hầu hết những công nhân độc thân đều trẻ hơn Delaney. Nhiều người có nước da màu nâu vàng, búi tóc rể tre, và trông như họ vừa mới nhảy ra từ một đoạn quảng cáo Diet Coca. Delaney mừng vì nàng đã không định cư ở Franzia. Đặc biệt, khi một thợ lái máy xúc tên Steve đưa cho

nàng một chai bia Bud và nhìn thấu nàng qua đôi mắt màu xanh ngây thơ. Mớ tóc tựa hồ kẹo bơ đường tan chảy dưới ánh mặt trời và ở anh ta có một sự lười thoi mà Delaney cảm thấy sẽ rất quyến rũ nếu như trông nó không quá giả tạo như vậy. Mái tóc của anh chàng được đánh rối một cách có chủ ý và vuốt quá nhiều gel đến mức mắt hết vẻ tự nhiên. Steve ý thức được rằng anh ta có mã ngoài điển trai.

“Tớ đi xem Louie thế nào.” Lisa cười toe toét, sau đó đưa ngón cái ra dấu cho Delaney một cách sành điệu sau lưng Steve như thể họ vẫn đang thời học phổ thông và phải chấp nhận những cuộc hẹn của nhau.

“Tôi gặp cô ở đâu đó rồi thì phải,” Steve nói ngay khi chỉ còn lại hai người.

“Thật sao?” Nàng nâng chai bia lên môi và uống một ngụm. “Ở đâu vậy?”

“Trong chiếc xe nhỏ màu vàng của cô.” Nụ cười của anh chàng phô hàm răng trắng, hơi cong. “Thật khó mà quên được cô.”

“Tôi đoán rằng chiếc xe của tôi đã gây sự chú ý.”

“Không phải xe của cô. Mà là cô. Cô rất khó quên.”

Cảm thấy khá kín đáo trong chiếc áo thun đơn giản và quần soóc mới thay nên nàng chỉ vào mình hỏi, “Tôi à?”

“Đừng nói với tôi rằng cô là một trong những cô gái hay giả vờ rằng họ không biết mình đẹp?”

“Đẹp?” Không, Delaney biết rằng nàng không đẹp. Nàng quyến rũ và có thể làm cho mình trông đẹp nếu nàng cố gắng. Nhưng nếu Steve muốn nói với nàng rằng nàng đẹp, thì cứ kệ anh ta. Bởi vì, dù cố ý hay không, anh ta cũng không phải là một chú cầu đực - theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Nàng dành nhiều thời gian bên Duke và Dolores tới nỗi nếu nàng cho phép mình buông thả thì hẳn nàng sẽ động lòng bởi một sự âu yếm ngần ấy.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?” nàng hỏi anh.

“Hai mươi hai.”

Bảy năm. Khi hai mươi hai tuổi, Delaney đã thử nghiệm với cuộc sống. Nàng giống như một kẻ bị kết án đang trốn khỏi nhà giam - một cuộc đào thoát tới năm năm. Ở giữa cái tuổi mười chín và hai mươi tư, nàng đã sống một cuộc đời phóng túng chẳng chút lo lắng và hoàn toàn tự do. Nàng đã tận hưởng một quãng thời gian tuyệt vời, nhưng lại mừng là mình đã già dặn và khôn ngoan hơn.

Nàng quan sát đám thiếu nữ trên bãi cát dưới kia đang vung vẩy tay và chạy đến rìa nước. Nàng không già hơn Steve nhiều đến mức ‘ấy’, và nàng cũng không thích tìm kiếm sự ràng buộc. Delaney lại nâng chai uống một hớp. Có thể nàng sẽ lợi dụng được anh ta trong mùa hè. Cặp bồ với anh ta, xong rồi đá. Đản

ông hiển nhiên đã từng lợi dụng và ruồng bỏ nàng. Tại sao nàng không thể đối xử với đàn ông theo cách họ đã đối xử với nàng? Có khác biệt gì đâu?

“Chú Nick về,” Sophie gọi Louie, đang đứng trong một đám người.

Mọi thứ trong Delaney chết lặng. Ánh mắt nàng hướng đến con tàu đang chậm chậm tiến về cuối bến tàu, đến người đàn ông đang đứng sau bánh lái của chiếc Bayliner, chân dang rộng, mái tóc đen thô tung trên vai. Bóng cây thông cao lớn đổ trên mặt nước phủ lên anh và ba người phụ nữ cùng đi. Sophie phóng xuống bến tàu với những cô bạn theo sau, tiếng cười nói huyền thuyên của các cô bé át cả tiếng ồn của động cơ. Tiếng cười hưởng ứng của Nick theo gió bay tới chỗ Delaney. Nàng đặt chai bia trên lan can và quay lại bắt gặp Lisa đứng cách đó vài bước chân, trông rất áy náy.

“Xin lỗi, Steve,” nàng nói và tiến đến chỗ bạn mình.

“Đừng giết tở,” Lisa thì thầm.

“Cậu nên nói với tở chứ.”

“Rồi cậu có đến không?”

“Không.”

“Thế nên tở mừng vì đã nói dối.”

“Sao chứ, tở có thể đến đây rồi lại bỏ đi đấy?”

“Đừng yếu đuối như vậy. Cậu cần phải vượt qua cảm giác thù địch với Nick.”

Delaney nhìn sâu vào mắt người bạn thời thơ ấu và cố gắng không cảm thấy đau đớn vì lời nhận xét của bạn. Nàng tự nhắc mình rằng Lisa không biết đến bản di chúc của Henry hay cái đêm mà Nick đã gạ gẫm nàng mười năm về trước. “Tở biết anh ta sẽ là em chồng của cậu, nhưng có một vài lý do chính đáng khiến tở cảm thấy ‘thù hận’ anh ta.”

“Louie đã nói với tở.”

Vô số những câu hỏi kinh khủng chạy trong đầu Delaney. Nàng tự hỏi đã có những ai biết gì rồi. Họ đã biết những gì, và có ai đã nói lại gì với người khác chưa. “Anh ta đã nói gì với cậu?”

“Anh ấy kể cho tở nghe về bản di chúc.”

Delaney ngoảnh lại phía sau nhìn Louie, lúc này đang dăm dăm hướng ánh mắt ra hồ. Nàng không muốn ai biết về bản di chúc, nhưng đó không phải là mối quan tâm lớn nhất của nàng. Hy vọng rằng, mối sợ hãi lớn nhất của nàng vẫn được chôn vùi trong quá khứ. “Cậu biết lâu chưa?”

“Khoảng một tháng rồi, và tở ước gì cậu mới là người kể cho tở. Tở đã muốn hỏi cậu có tới dự đám cưới của tở không, nhưng tở vẫn chờ cậu nói ra rằng cậu sẽ có mặt. Thật khó để giả vờ như tở không biết, nhưng bây giờ tở có thể nhờ

cậu làm một trong những phù dâu của tớ được không? Tớ muốn cậu làm phù dâu chính cho tớ, nhưng tớ không thể, nên đã nhờ chị tớ. Nhưng tớ...”

“Chính xác là Louie đã nói với cậu những gì?” Delaney ngắt lời trong lúc nàng với tới tóm lấy tay Lisa và kéo bạn đến chỗ vắng.

“Rằng nếu cậu rời Truly, Nick sẽ thừa kế phần bất động sản của Henry để cho cậu, và nếu hai người có quan hệ tình dục, thì cậu sẽ lấy phần của chú ấy.”

“Có ai khác biết không?”

“Benita, tớ nghĩ thế.”

Dĩ nhiên. “Và có thể Sophie nữa. Nó nói đã nghe được gì đó từ bà nội của nó.” Nỗi khiếp sợ quặn thắt nơi dạ dày nàng, và nàng buông tay Lisa. “Thật là nhục nhã. Bây giờ tất cả mọi người ở thị trấn sẽ biết, và tớ sẽ không thể đi đến chỗ nào mà không có người theo dõi để chắc chắn rằng tớ không rời khỏi thị trấn hay ngủ với Nick.” Nàng cảm thấy đầu mình bị bóp chặt bởi ý nghĩ đó. “Như thể mọi chuyện chắc chắn sẽ xảy ra theo một cách nào đó.”

“Sẽ không có ai biết đâu. Nếu cậu lo lắng về Sophie, tớ sẽ dặn dò nó.”

“Và nó nghe lời cậu ư?”

“Nếu tớ nói với nó rằng lời đồn đại có thể làm Nick tổn thương, nó sẽ nghe theo. Nó kính trọng chú ấy. Trong mắt Sophie, Nick là một vị thánh và không thể làm gì sai trái cả.”

Delaney ngoái nhìn qua vai mình và quan sát Thánh Nick với đám cung tần của anh ta đang trên đường lên bến tàu. Anh đưa một bao tải lớn cho Sophie, và cô bé cùng đám bạn vác đến cái bàn picnic trên bãi biển. Trong chiếc áo thun cộc tay rộng, cái quần Levi's te tua với một miếng rách ba góc lớn ở trên đầu gối bên phải, và đôi dép cao su, anh trông như vừa ra khỏi giường. Delaney nhìn sang ba người phụ nữ. Có thể anh ta mới ra khỏi giường thật.

“Tớ không biết chú ấy nhặt được họ ở đâu nữa,” Lisa nói, đề cập đến cô gái tóc vàng bên cạnh anh và hai người phụ nữ da ngăm đen ngay phía sau. Chú ấy chỉ định về nhà để lấy một ít pháo bông cho Sophie.”

“Rõ ràng anh ta còn lấy được nhiều hơn là một ít bom khói. Những mục kia là ai vậy?”

“Cô tóc vàng hình như là Gail gì đó, tớ không biết họ cô ta lúc lấy chồng, nhưng cha cô ta là thẩm phán Tanner. Hai cô phía sau chú ấy trông giống như chị em sinh đôi nhà Howell, Lonna và Lanna.”

Delaney còn nhớ Gail Tanner. Cô ta hơn Delaney vài tuổi, và gia đình họ thỉnh thoảng có xuất hiện nơi công cộng. Nàng cũng nhận ra đó là người Nick đã đưa đi sau đám tang của Henry. Nàng không biết cặp sinh đôi Howell. “Gail có chồng rồi à?”

“Đã ly dị.”

Delaney quay lại nhìn cho rõ hơn. Bọn họ mặc áo bó nhét trong quần Jean. Delaney muốn lơ đi như thể đó là một đám đứng đường, nhưng nàng không thể. Họ nhìn giống người mẫu hơn là gái điếm. “Gail có nâng ngực không? Tớ nhớ ngực cô ta có to như vậy đâu nhỉ.”

“Nâng ngực và cũng hút mỡ ra khỏi mông.”

“Hừm.” Ánh mắt Delaney lướt sang Nick và chỗ xương bánh chè lộ ra qua vết rách trên quần. “Cậu có xem người ta hút mỡ trên TV không? Khi thật, mới nghe thôi mà đã thấy đau mông rồi.”

“Thật ghê tởm. Trông cứ như mỡ gà ấy.”

“Cậu có khi nào nghĩ mình sẽ làm vậy chưa?”

“Một hai lần. Còn cậu?”

Delaney nhìn bạn trong khi nghĩ về điều đó. “Tớ không nghĩ vậy, nhưng có thể tớ sẽ nâng ngực khi chúng bắt đầu chảy xệ xuống tận rốn. Hy vọng chuyện đó sẽ không xảy ra trong khoảng hai mươi năm tới.” Câu nói của Delaney khiến Lisa chú ý tới ngực của nàng.

“Cậu luôn có một bộ ngực rất chuẩn. Tớ chưa bao giờ có bộ ngực to, nhưng tớ sở hữu cặp mông khá đẹp.”

Hai người phụ nữ lại quay sang ngắm soi mông Lisa.

“Tuyệt hơn của tớ,” Delaney thừa nhận và tiếp tục nhìn Nick cùng ba người phụ nữ đang băng qua bãi cát tới phía dưới cầu thang dẫn lên sàn. “Vậy, cô nào là bạn gái của anh ta?”

“Tớ không biết.”

“Có lẽ là cả ba cô.”

“Có lẽ thế,” Lisa đồng ý.

“Không ai trong số họ cả,” giọng Louie cất lên từ phía sau.

Delaney thềm rên lên và nàng nhắm mắt lại.

Nàng bị bắt gặp khi đang bàn tán về Nick. Tệ hơn, nàng bị Louie bắt gặp. Nàng tự hỏi anh ta đã đứng đó bao lâu. Nàng băn khoăn không biết liệu anh ta có nghe thấy nàng nói về chuyện mình sẽ nâng ngực hay không, nhưng nàng không dám hỏi. Nàng quay lại chậm chậm đối diện với anh, cố gắng nghĩ ra điều gì đó để nói.

May mắn thay, Lisa không có cảm giác tương tự. “Anh có chắc là chú ấy không hẹn hò với cặp sinh đôi không?”

“Không,” anh trả lời, sau đó khẳng định với vẻ mặt hết sức nghiêm túc. “Nick là một người đàn ông chung tình.”

Delaney nhìn Lisa và cả hai cùng cười ngặt nghẽo.

“Có gì đáng cười đâu nhi?” Louie gặng hỏi. Anh khoanh tay trước ngực, và đôi lông mày đen nhường lên thành một đường thẳng nổi bật trên trán.

“Anh đây,” Lisa trả lời và hôn lên miệng anh. “Anh rất điên rồ, nhưng đó là điều khiến em yêu anh.”

Louie choàng một cánh tay quanh hông Lisa và kéo nàng lại thật gần. “Anh cũng yêu em, cưng à.”

Chưa ai từng thì thầm những lời yêu thương tuyệt vời như vậy với Delaney - nếu không tính “Làm đi, cưng.” Không một người đàn ông nào từng yêu nàng lộ lộ như cách Louie yêu Lisa. Và cũng sẽ chẳng có thằng cha nào tỏ vẻ như vậy, chừng nào nàng còn bị gắn chặt với Truly và không có gì để làm trừ việc dắt chó đi dạo. Phải có thứ gì hay hơn là tóm đuôi lũ chó chứ. “Anh có biết ai là chủ căn nhà sát văn phòng anh không?”

“Giờ là của cô.” Louie nhún vai. “Có thể là mẹ cô. Tôi cho là chuyện này tùy vào cái cách mà mọi việc diễn tiến theo như bản di chúc của cha cô.”

“Tôi làm chủ ư?” Nàng tiếp nhận tin tức bằng một nụ cười lớn muốn rách môi.

“Ừ. Henry sở hữu cả khu đó.”

“Cả văn phòng của anh?”

“Phải.”

Nàng có nhiều thứ để nghĩ và lui lại một bước. “À, cảm ơn đã mời tôi đến đây,” nàng nói, rõ ràng là có ý định rút lui trước khi Nick tiến gần đến nàng.

“Cậu phải ở lại đây.” Lisa nhấn mạnh. “Chờ đến khi xong màn bắn pháo hoa đã. Louie, hãy nói với cô ấy rằng chúng ta muốn cô ấy ở lại.”

“Tại sao cô không ở lại?” Louie nói và chìa cái túi da anh đeo trên vai về phía nàng.

Tuyệt thật, bây giờ nàng sẽ giống trẻ con nếu bỏ đi. Nàng đón cái túi da lộn từ tay anh và hỏi, “Có gì trong đó vậy?”

“Txakoli.” Khi nàng chưa uống, anh giải thích thêm. “Rượu vang đỏ. Dùng cho những dịp đặc biệt và hội hè.”

Delaney nâng cái túi và làm một tia rượu nhỏ bắn lên cằm trước khi nó chảy vào miệng nàng. Rượu ngọt và rất nặng, và khi hạ chiếc túi xuống, nàng đã thấy nó đọng lại trong cổ họng nàng. “Tôi nghĩ mình nên rót vào một cái ly,” nàng nói đùa rồi chùi sạch cằm và cổ.

Từ phía sau, cái túi bị giật khỏi tay nàng. Nàng quay lại và nhìn thẳng vào bộ ngực rộng và cái áo cotton màu xanh bạc màu. Bụng nàng quặn lại như bánh quy xoắn khi nàng chậm chậm rà mắt từ đôi môi của Nick lên đôi mắt màu xám

của anh. Đám con trai nhà Allegrezza hình như có thói quen làm gì đó sau lưng nàng.

“Há miệng ra nào,” anh nói.

Nàng nghiêng đầu sang bên và chăm chú nhìn anh.

“Há miệng ra đi,” anh lặp lại và nâng cái túi lên cao cách mặt nàng dăm phân.

“Anh định làm gì nếu tôi không làm thế? Đồ hết chỗ rượu lên người tôi hả?”

Anh mỉm cười, chậm rãi và dâm dăng. “Phải.”

Nàng không nghi ngờ điều anh ta nói dù chỉ trong một thoáng. Khi nàng vừa mở miệng, tia rượu lập tức chảy vào giữa cặp môi hé ra của nàng. Nàng tuyệt vọng nhìn theo khi Lisa và Louie bỏ đi. Nàng sẽ đi theo nếu như không phải đứng chết trân như thế này. Sau đó từng tia rượu được rót vào thật gọn không hề rơi giọt nào. Nàng nuốt hết và liếm môi. Nàng không nói một lời.

“Chào mừng em.”

Con gió thoảng mùi da thịt của anh và bới tung mớ tóc đen dày xỏa trên đôi vai trần của anh. Anh có mùi tinh khiết của không khí miền núi và cả mùi dâm dục của đàn ông.

“Tôi không nhờ anh giúp.”

“Không, nhưng em cần uống nhiều ‘txakoli’ để tiết trùng cho cái bụng của em.” Anh hơi ngả người ra sau và nâng cái túi lên. Một vòng cung màu đỏ bắn vào trong miệng anh, cổ họng anh nhấp nhô khi anh nuốt từng ngụm rượu. Những sợi lông đen rậm phủ kín nách anh, và lần đầu tiên, Delaney chú ý tới hình xăm vòng quanh bắp tay phải của anh. Đó là một vòng hoa gai mỏng, được xăm bằng mực đen đậm và sắc sảo trông thực sự nổi bật trên nước da nâu trơn bóng. Anh hạ thấp cái túi và liếm một giọt rượu đọng ở môi dưới. “Em định trốn tôi cho hết ngày này qua ngày khác à, thỏ hoang?”

Nàng cố gắng không phản ứng. “Làm ơn đi, đừng gọi tôi như vậy.”

“Cái gì? Thỏ hoang hả?”

“Phải.”

“Tại sao không?”

“Vì tôi không thích.”

Nick chẳng thèm để ý xem nàng thích gì. Nàng đang cố trốn khỏi anh, không nghi ngờ gì. Anh buông ánh nhìn lượn theo những đường cong trên cơ thể nàng khi anh đẩy nút lên vòi túi. “Tôi đoán rằng nó rất tệ.” Ngay khi anh bước chân trên cầu tàu, anh đã nhận ra sự có mặt của nàng, và không chỉ vì nàng đóng bộ vest vải xanh cổ rùa trong khi những người khác mặc trang phục mùa hè. Đó là

do mái tóc nàng. Ánh hoàng hôn đã nhuộm trên những vệt đỏ nhiều sắc độ ấy và khiến chúng như bùng cháy lên.

“Nếu lần tới còn gặp anh ở ngã tư, tôi sẽ không đập phanh đâu.”

Nick tiến về phía trước cho đến lúc nàng phải ngả đầu ra sau mới nhìn được anh. Ánh mắt anh di chuyển từ gò má hoàn hảo mịn màng như sứ đến đôi môi hồng của nàng. Lần cuối anh ở gần nàng như thế này, nàng đã không mặc gì. “Cứ cố hết khả năng của em đi.” Trắng và hồng. Đó là những gì anh nhớ rõ nhất về nàng. Bờ môi hồng và chiếc lưỡi mềm mại. Bộ ngực trắng trẻo săn chắc và núm vú hồng cương cứng. Cặp đùi trắng muốt mà.

Nàng mở miệng định nói gì đó, nhưng mọi lời lẽ nàng định nói đều im bật vì sự xuất hiện của Gail.

“Thì ra anh ở đây,” Gail vừa nói vừa đan tay mình vào tay Nick. “Chúng mình hãy nhanh lên nào, còn phải giành một chỗ trước khi bắt đầu bắn pháo hoa.”

Nick nhìn đăm đăm vào đôi mắt nâu mở lớn của Delaney và cảm thấy căng tức nơi bẹn đến mức chẳng muốn dính líu gì với người đàn bà đang đứng bên cạnh anh. Anh bước lui lại và quay sang Gail. “Nếu em nóng ruột, cứ đi trước không cần đợi tôi.”

“Không, em sẽ chờ.” Gail hết nhìn Nick lại quay sang Delaney. Cô ta siết tay anh chặt hơn. “Chào Delaney. Tôi có nghe tin cô quay về đây sống.”

“Một thời gian thôi.”

“Lúc trước, khi tôi nói chuyện với mẹ cô, bà ấy kể cho tôi rằng cô là tiếp viên hàng không của hãng United.”

Delaney hơi nhíu mày và nàng nhìn quanh như thể đang tuyệt vọng tìm một lý do để biến khỏi đó. “Đâu khoảng năm năm trước và tôi chỉ là nhân viên tiếp nhận hành lý, không phải tiếp viên,” nàng nói và thoái lui một bước. “À, thật vui được gặp lại cô, Gail ạ. Tôi phải đi đây. Tôi đã nói với Lisa là sẽ giúp cô ấy... ờ... làm một vài chuyện.” Không nhìn về phía Nick, nàng quay người và đi thẳng.

“Chuyện gì xảy ra giữa hai người vậy?” Gail hỏi.

“Không có gì cả.” Anh không muốn nhắc tới Delaney, đặc biệt là với Gail. Anh thậm chí không muốn nghĩ về nàng. Nàng là nỗi phiền muộn của anh. Nàng luôn là thế. Kể từ lần đầu tiên anh nhìn sâu vào trong đôi mắt nâu to tròn của nàng.

“Khi em tới đây, chắc chắn đã có chuyện gì đó.”

“Bỏ qua đi.” Anh thoát ra khỏi vòng tay của Gail và bước vào căn nhà. Mới đây, khi anh về nhà lấy pháo hoa như đã hứa với Sophie, Gail và cặp sinh đôi đã gõ cửa nhà anh. Anh không thích phụ nữ ghé qua nhà mình. Điều đó khiến họ

có ý nghĩ không thực tế về mối quan hệ giữa anh với họ. Nhưng hôm nay là ngày lễ nên anh đã quyết định chiếu cố đến đám khách không mời lần này và ngỏ ý đưa họ tới nhà Louie. Lúc này thì anh ước rằng mình đã không làm thế. Anh nhận ra vẻ kiên quyết trong mắt Gail. Cô ta không định bỏ qua điều gì cả.

Gail theo ngay sau Nick, nhưng chờ cho đến khi chỉ còn lại hai người trong gian bếp vắng vẻ, cô ta mới nói tiếp, “Anh có nhớ khi Delaney rời khỏi đây mười năm trước không? Nhiều người nói rằng cô ta đã có thai. Nhiều người nói rằng anh là cha đứa bé.”

Nick quăng cái túi da lợn của Louie lên bàn bếp, sau đó vớ tới thùng đá. Anh lấy ra hai chai Miller và mở nắp cả hai. Anh nhớ đến những lời đồn. Tùy vào việc nghe tin từ miệng ai, những chuyện ngòi lê đôi mách luôn có phần anh và Delaney ngủ với nhau ở hàng trăm chỗ khác nhau được tô vẽ bằng những trí tưởng tượng cực kỳ phong phú. Nhưng trong bất kỳ phiên bản nào người ta nghe, kết cục đều giống nhau. Nick Allegrezza đã làm chuyện kinh tởm đó với Delaney Shaw. Anh đã khiến cô công chúa có thai.

Henry không biết phải tin lời ai. Ông đã giận điên lên về cái khả năng rằng lời đồn đại có thể trở thành sự thật. Ông ép Nick phải phủ nhận nó. Dĩ nhiên, Nick đã không làm theo.

“Phải là anh không?”

Bây giờ tình thế mới mĩa mai làm sao. Mười năm sau, Henry muốn anh làm Delaney có mang. Nick đưa cho Gail một chai bia lạnh. “Tôi đã nói với em là bỏ qua chuyện đó.”

“Em nghĩ là em có quyền được biết, Nick ạ.”

Anh nhìn xoáy vào đôi mắt xanh của cô ta và cười không một chút vui vẻ. “Em không có quyền biết những chuyện riêng tư.”

“Em có quyền biết liệu anh có gặp những người phụ nữ khác hay không?”

“Em biết là tôi có làm thế mà.”

“Nếu em yêu cầu anh phải chấm dứt thì sao?”

“Đừng hòng,” anh cảnh cáo.

“Tại sao không? Chúng ta trở nên gần gũi vì chúng ta là tình nhân. Chúng ta có thể cùng nhau xây dựng một cuộc sống tuyệt vời nếu anh muốn.”

Anh thừa biết anh không phải người đàn ông duy nhất trong danh sách những người có tiềm năng trở thành chồng của Gail. Chỉ là có vẻ như anh là người lý tưởng nhất. Trong một thoáng, được là số một trong đám tình nhân của Gail cũng có vẻ thú vị. Nhưng sau đó, cô ta bắt đầu muốn chiếm hữu và nó khiến anh phát cáu. “Tôi đã nói với em ngay từ đầu rằng đừng có trông mong gì ở tôi cả. Tôi không bao giờ nhập nhằng giữa tình dục và tình yêu. Chuyện này

chả liên quan gì đến chuyện kia hết!” Nick đưa chai bia lên môi và nói, “Tôi không yêu em, tuy nhiên đừng nhìn nhận điều này theo quan điểm cá nhân.”

Cô nàng vòng tay quanh ngực và tựa lưng vào cạnh quầy bếp. “Anh là thằng khốn. Tôi không hiểu tại sao lại đi với anh.”

Nick uống một ngụm lớn. Cả hai đều biết tại sao cô ta lại đi với anh.

Delaney cảm thấy cánh tay mạnh mẽ đầy nam tính của Steve vòng quanh hông nàng và kéo nàng sát vào anh ta. Ba màu đỏ, trắng và xanh chọt bùng lên trong màn đêm, rồi trút trận mưa những tia lửa rực rỡ xuống mặt hồ khi Delaney đang cảm nhận hương vị cái ôm của Steve. Nàng nghĩ mình thích nó. Nàng thích cảm giác đung chạm và sự ấm áp. Nàng cảm thấy như sống lại lần nữa.

Nàng đưa mắt sang bên trái và quan sát Nick đang chôn một nửa đoạn ống cắm xuống cát. Một vài phút trước, nàng đã kịp xem kỹ mớ pháo hoa mà “chú Nick” đem đến cho cháu gái của anh. Trong bao tải không có gì khác ngoài một ống pháo hoa được phép bày bán công khai.

Một làn sóng vàng rực soi sáng nửa gương mặt anh trong vài giây đầu, và nàng ngoảnh đi chỗ khác. Nàng không định tránh mặt anh thêm nữa. Nàng không định hạn chế những nơi nàng đến chỉ vì không muốn lao vào vòng tay anh. Và nàng không định sống nốt phần thời gian còn lại ở Truly giống như tháng trước. Nàng đã có một dự định. Mẹ nàng hẳn sẽ không thích nó, nhưng Delaney mặc kệ.

Và nàng cũng có một lễ cưới để tham dự vào tháng Mười một. Lisa đã một lần nữa đề cập với nàng về việc đến dự hôn lễ của cô và Delaney đã vui vẻ đồng ý. Nàng nhớ lại nhiều lần nàng và Lisa đã phủ những tấm khăn lau đĩa lên tóc và giả vờ như đang bước theo lối đi giữa giáo đường. Họ suy đoán xem ai sẽ cưới trước. Họ ước mơ về một đám cưới đôi hoành tráng. Không ai trong số họ tin rằng họ sẽ độc thân cho đến khi hai mươi chín tuổi.

Hai mươi chín tuổi. Nàng có thể thừa nhận rằng hơn thế, nàng là người duy nhất trong số bạn bè hồi còn đi học thậm chí còn chưa hứa hôn. Đến tháng Hai, nàng sẽ ba mươi tuổi. Một người phụ nữ ba mươi tuổi chưa có một mái ấm và một người đàn ông trong đời. Nàng không lo lắng chuyện nhà cửa. Với ba triệu, nàng có thể mua một căn nhà. Nhưng còn một người đàn ông. Không phải là nàng cần có đàn ông trong cuộc sống của mình. Nàng không cần, nhưng sẽ hay hơn nếu thỉnh thoảng có ai đó bên cạnh. Nàng đã không có bạn trai từ khá lâu và nàng nhớ cảm giác được gần gũi nhau. Nàng lại dõi theo chiếc bóng tối mờ của người đàn ông đang thấp lên những quả cầu lửa từ ống pháo gần mép nước.

Anh xoay hông lại và nhìn về hướng nàng qua bờ vai. Cảm giác hơi thích thú lắng xuống trong lòng nàng, và nàng vội ngược nhìn lên bầu trời đêm.

Đợt bắn pháo hoa cuối cùng của thị trấn thật ngoạn mục, nó chiếu rọi cả vùng hồ tựa ánh bình minh và làm bắt lửa tấm màn che của chiếc phà Colonel Mansfield. Công chúng rất thích thú và bày tỏ sự ủng hộ bằng cách bắn những ngọn pháo hoa nhỏ của mình từ các ban công và bãi cát. Pháo hoa nhãn hiệu Ròng vui vẻ, Rắn hổ mang, và Đội quân vĩ đại đua nhau nổ tung tóe thành những trận mưa lửa sáng lóa. Những nhãn pháo hoa hợp pháp như Whistling Pete's đã được gia giảm thành phần để có thể phát nổ và bay cao hơn, đang bay veo veo trên nền trời đêm.

Delaney đã quên mất dân Truly nghiện phóng hỏa tới mức nào. Tiếng hỏa pháo rít ngang qua đầu nàng và nổ bung thành những chùm màu đỏ trên ban công nhà Louie.

Chào mừng tới Idaho. Lãnh địa của khoai tây và thần lửa.